

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A II-A CIVILĂ
Dosar nr. 5685/117/2014

DECIZIE CIVILĂ Nr. 5886/2015
Ședința publică de la 01 Octombrie 2015
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE Monica Diaconescu
JUDECĂTOR Dușa Radu-Rareș
JUDECĂTOR Ungur Liviu
GREFIER Crișan Iuliu-Traian

Pe rol soluționarea recursului formulat de către pârâțul BAROUL CLUJ, împotriva Sentinței civile nr. 927 din 17.03.2015 pronunțată în dosarul nr. 5685/117/2014 al Tribunalului Cluj, în contradictoriu cu reclamantul H. M. A. având ca obiect comunicare informații de interes public (Legea Nr.544/2001).

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă pentru recurentul BAROUL CLUJ reprezentant convențional avocat, cu împuternicire avocațială depusă la dosarul cauzei lipsind intimatul.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează faptul că a fost depusă dovada achitării taxei judiciare de timbru în sumă de 25 lei la data de 30.06.2015. Nu fost solicitată judecarea cauzei și în lipsa părților de la dezbateri.

La data de 31.07.2015 intimatul H. M. A., a depus întâmpinare. A fost depus răspuns la întâmpinare la data de 24.08.2015.

Curtea, după punerea în discuție a competenței sale, în temeiul art. 96 NCPC, raportat la dispozițiile art. 131 NCPC și ale art. 10 din Legea nr. 554/2004, constată că este competentă general, material și teritorial să soluționeze pricina.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, în temeiul art. 244 C. pr. Civ. instanța declară închisă cercetarea judecătorească iar în condițiile art. 392 C. pr. Civ. deschide dezbaterile judiciare și acordă cuvântul părții prezente.

Având cuvântul reprezentantul recurentului solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat împotriva sentinței civile pronunțate de instanța de fond și casarea sentinței pronunțate cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare în fond. Apreciază că prin soluționarea cauzei instanța de fond nu a lămurit fondul din două aspecte. Astfel cum s-a arătat din întâmpinare la fond și din motivele de recurs excepția de inadmisibilitate cu privire la două aspecte din acțiunea introductivă a reclamantului, petitul II-teza I și petitul VI, deoarece cererile formulate de reclamant astfel cum au fost acestea menționate în scris nu pot face obiectul legii privind informațiile de interes public. Consideră că nu poate fi obligat Baroul să comunice reclamantului acte normative în copie certificată.

Instanța de fond, prin considerentele hotărârii reține că prin întâmpinare recurentul-pârât, a invocat aceste excepții dar în motivarea hotărârii nu se poate reține nicăieri vreo mențiune referitoare la aceste excepție. Apreciază că o astfel de soluție nu este legală pentru că nu a putut cerceta fondul, susține că soluția care se impune este casarea cu trimitere pentru cercetarea fondului. Pe de altă parte elementul de drept care se pune în discuție pentru soluționarea acestei cauze este dacă Baroul poate fi subiectul legii 544/2001 privind eliberarea unor informații de interes public care a fost soluționat de instanță și implicit prin constatarea că baroul trebuie să fie obligat la eliberarea informațiilor solicitate de către reclamant.

S-a arătat că Baroul nu este autoritate sau instituție publică în înțelesul art. doi din lege deoarece nu gestionează și administrează resurse publice. Este adevărat că Uniunea Națională a Barourilor din România este persoană este persoană juridică de interes public, dar această noțiune nu se confundă cu cea de autoritate sau instituție publică. Invocă sentința depusă ca practică în acest sens soluționată de Tribunalul București într-o speță similară, unde Uniunea era chemată în judecată ca fiind autoritate sau instituție publică, elementul principal fiind dacă Uniunea sau Baroul utilizează resurse sau fonduri publice. Consideră că asupra aspectului invocat și în speța prezentată ca exemplu nu s-a pronunțat, deși instanța face o apreciere corectă că Uniune este persoană juridică de interes public, dar de aici trece la o motivare bazată pe textul de lege arătând ce înseamnă informație de interes public și cum trebuie această furnizată. Nu s-a putut regăsi în motivarea instanței de fond legătura dintre UNBR ca și persoană juridică de interes public și obligația care incumbă conform legii 544. Consideră că instanța de fond face o motivare extrem de simplistă arătând că Baroul fiind component al UNBR este și el obligat să furnizeze aceste informații. Dacă se va trimite cauza spre rejudecare, apreciază că instanța de fond va trebui să motiveze această legătură pozitivă sau negativă cu efecte de admitere sau de respingere a acțiunii între noțiunea de persoană juridică de interes public pe care UNBR o are și aceea de autoritate sau de instituție de interes public prevăzută de Legea 544.

Precizează că în măsura în care instanța de recurs va soluționa fondul recursului cheltuielile de judecată cerute sunt cele privind taxa judiciară de timbru depusă la dosar.

Curtea, în temeiul art. 394 C. proc. Civ. având în vedere actele existente la dosar și poziția procesuală a recurentului declară închise dezbaterile judiciare și reține cauza în pronunțare.

C U R T E A

Prin sentința civilă nr. 927 din 17.03.2015 în dosarul nr. 5685/117/2014 al Tribunalului Cluj, a fost admisă acțiunea formulată de reclamantul H. M. A. în contradictoriu cu pârâtul BAROUL CLUJ și în consecință a fost obligat pârâtul Baroul Cluj să comunice reclamantului informațiile de interes public solicitate prin adresa nr.2393/13.10.2014, urmând să ia măsurile ce se impun pentru a respecta proprietatea intelectuală, protejarea interesului public și privat, garantarea și protejarea

drepturilor fundamentale ale persoanelor fizice cu privire la dreptul la viață intimă, familială și privată. Fără cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată la Baroul Cluj sub nr. 2393/13.10.2014 reclamantul H. M.-A. a solicitat unor copii certificate după următoarele înscrisuri:

- documentele de înființare a Baroului Cluj, constând în lege de înființare sau hotărâre judecătorească;

- statutul Baroului Cluj;

-CUI sau CIF în baza căruia se percepute și încasate taxe sunt achiziționate documente profesionale,

- actele care au stat la baza înregistrării la Ministerul Finanțelor/Administrația Financiară;

- actele care reprezintă baza legală în virtutea căreia membrii Baroului Cluj sunt obligați să achite contribuții către Baroul Cluj și Casa de Asigurări a Avocaților;

- actele care justifică adresa sediului social;

- actele în baza cărora este închiriat sau pus la dispoziție spațiu în incinta instanțelor din județul Cluj.

Prin adresa nr.2393/14.10.2014 pârâtul Baroul Cluj a comunicat reclamantului că nu este în măsură să comunice datele solicitate întrucât, neavând calitatea de autoritate sau instituție publică, nu îi sunt aplicabile prevederile Legii nr. 544/2001.

Instanța a reținut că în conformitate cu prevederile art. 1 din Legea nr. 544/2001 *accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public, definite astfel prin prezenta lege, constituie unul dintre principiile fundamentale ale relațiilor dintre persoane și autoritățile publice, în conformitate cu Constituția României și cu documentele internaționale ratificate de Parlamentul României.*

Esențial în cauza de față este a se stabili în ce măsură cererea formulată de reclamant intra în sfera de reglementare a Legii nr. 544/2001 dat fiind ca , în baza dispozițiilor art. 22 din actul normativ susmenționat, reclamantul are acces la instanța de contencios administrativ care are competența doar de a verifica în ce măsură dreptul de acces al acestuia la informațiile de interes public a fost lezat iar în caz afirmativ sa dispună ca măsura de reparație obligarea autorității sa furnizeze informațiile de interes public solicitate.

Pentru a stabili incidenta în cauza a prevederilor Legii nr. 544/2001 este necesar a clarifica în ce măsură parata are calitatea de „autoritate publica „ sau „instituție publică”, acestor entități revenindu-le obligațiile de comunicare a informațiilor de interes public.

În conformitate cu prevederile art. 2 lit. a din Legea nr. 544/2001 *„prin autoritate sau instituție publică se înțelege orice autoritate ori instituție publică ce utilizează sau administrează resurse financiare publice, orice regie autonomă, companie națională, precum și orice societate comercială aflată sub autoritatea unei autorități publice centrale ori locale și la care statul roman sau, după caz, o unitate administrativ-teritorială este acționar unic ori majoritar;*

De asemenea, potrivit prevederilor art. 2 lit. b din Legea nr. 554/2004: *„autoritate publică - orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică”.*

În conformitate cu dispozițiile art.60 alin.2 din Legea nr. 51/1995 republicată cu modificări Uniunea Națională a Barourilor din România este persoană juridică de interes public.

Așadar, în considerarea faptului că urmărește un scop general, adică promovarea unei asistențe juridice adecvate și, implicit, promovarea justiției și a fost înființată prin lege U.N.B.R are calitatea de persoană juridică de interes public.

Pe de altă parte, potrivit prevederilor art.50 din Legea nr. 51/1995 republicată cu modificări **Baroul** este compus din toți avocații dintr-un județ sau din municipiul București și se constituie și funcționează doar în cadrul U.N.B.R în condițiile Legii nr. 51/1995 și Statutului profesiei, având personalitate juridică, patrimoniu și buget proprii. Conform prevederilor art.60 alin 1 din actul normativ mai sus menționat **Uniunea Națională a Barourilor din România** (U.N.B.R.) fiind formată din toate barourile din România.

Criteriul pe baza căruia distingem între persoanele morale de drept public și persoane morale de drept privat este sursa (legea sau autonomia de voință) și totodată scopul(interesul public, general sau interesul privat)

Atât timp cât Uniunea Națională a Barourilor din România are calitatea de persoană juridică de interes public și este formată din barourile județene și Baroul municipiului București , dat fiind că barourile județene au fost înființate prin lege și servesc (la fel ca entitatea națională) același scop general, adică promovarea unei asistențe juridice adecvate și, implicit, promovarea justiției ,apare cu evidență că aceste entități regionale (barourile) entitățile care compun entitatea națională de interes public nu pot fi calificate decât ca persoane juridice de interes public.

Sintagma “informație de interes public” este definită de legiuitor prin art. 2 lit. b din Legea nr 544/2001 ca fiind *“orice informație care privește activitățile sau rezulta din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației.”*

Raportat la definiția legală mai sus citată instanța constată ca informațiile solicitate de reclamant se circumscriu sintagmei „ *informație de interes public*”.

În contextul în care în cauză se reclamă refuzul nejustificat al pârâtului de soluționare a cererii de comunicare a informațiilor de interes public instanța reține că art. 2 lit. i din Legea nr. 554/2004 definește sintagma „refuz nejustificat” ca fiind *“exprimarea explicită, cu exces de putere, de a nu rezolva cererea unei persoane.”*

În cauza de față, ținând seama de toate aspectele mai sus dezlegate, conduita pârâtului materializată în respingerea cererii reclamantului cu motivarea lipsei de incidență a dispozițiilor Legii nr. 544/2001 privind

accesul la informații de interes public se circumscrie noțiunii de *refuz nejustificat*.

Pe de altă parte, c potrivit art.3 din Legea nr.544/2001, asigurarea de către autoritățile și instituțiile publice a accesului la informațiile de interes public se face din oficiu sau la cerere, iar în conformitate cu art.5 alin.1 din lege, fiecare autoritate sau instituție publică are obligația să comunice din oficiu anumite informații de interes public, accesul la aceste informații realizându-se, astfel cum prevede alin.4 al aceluiași articol, prin: a) afișare la sediul autorității sau al instituției publice ori prin publicare în Monitorul Oficial al României sau în mijloacele de informare în masă, în publicații proprii, precum și în pagina de Internet proprie; b) consultarea lor la sediul autorității sau al instituției publice, în spații special destinate acestui scop.

Îndeplinirea obligației de a asigura publicitatea informațiilor din oficiu nu exclude posibilitatea ca aceste informații să fie comunicate și în condițiile art.6, care statuează că orice persoană are dreptul să solicite și să obțină de la autoritățile și instituțiile publice informațiile de interes public, iar autoritățile și instituțiile publice sunt obligate să asigure persoanelor, la cererea acestora, informațiile de interes public solicitate în scris sau verbal.

Asigurarea accesului la aceste informații publice în modalitatea arătată nu reprezintă decât componenta de publicitate din oficiu, care, așa cum s-a arătat, nu o exclude pe aceea de comunicare a informațiilor publice la cerere, astfel că îndeplinirea obligației de publicare pe pagina de internet nu justifică refuzul pârâtului de a furniza informațiile solicitate de reclamant în condițiile art.6 din Legea nr.544/2001.

Pentru toate considerentele de fapt și de drept mai sus expuse instanța a admis acțiunea formulată de reclamantul H. M. A. și a obligat pârâtul Baroul Cluj să comunice reclamantului informațiile de interes public solicitate prin adresa nr.2393/13.10.2014.

În conformitate cu dispozițiile art. 12 din Legea nr. 544/2001 pârâta a luat măsurile ce se impun pentru a respecta secretul comercial și industrial, proprietatea intelectuală, protejarea interesului public și privat, garantarea și protejarea drepturilor fundamentale ale persoanelor fizice cu privire la dreptul la viața intimă, familială și privată.

În temeiul art. 453 Cod procedură civilă instanța a luat act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâtul BAROUL CLUJ, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate, ca nelegată, fiind pronunțată fără cercetarea fondului, să se dispună trimiterea cauzei spre rejudecare către instanța de fond, în temeiul 498 al in. (2) NCPC raportat la art. 488 alin.(1) pct. 8 NCPC. în subsidiar, casarea sentinței, ca nelegală și reținerea cauzei spre rejudecare, în temeiul art. 498 alin.(1) raportat la art. 488 alin.(1) pct. 8 NCPC, respingerea acțiunii reclamantului în parte ca inadmisibilă și respingerea acțiunii reclamantului ca nefondată.

În motivare s-a arătat următoarele:

1. Referitor la casarea cu trimitere spre rejudecare, faptul că prin întâmpinarea depusă la fondul cauzei, s-a invocat excepția inadmisibilității petitelor 2 teza I și respectiv 6 ale acțiunii formulate de reclamant.

Instanța de fond se limitează la a reține în cuprinsul sentinței atacate faptul că subscrisul am invocat prin întâmpinare această excepție, însă prin

dispozitivul hotărârii dispune admiterea acțiunii formulate de reclamant, fără a se pronunța în nici un fel pe această excepție.

Prima instanță nu face nici o referire la excepția inadmisibilității, nici măcar în considerentele sentinței atacate, procedând la analiza pe fond a cauzei fără a admite sau respinge excepția invocată cu privire la petitele menționate, aspect care atrage, în opinia noastră, nelegalitatea sentinței recurate.

Apreciază că în temeiul art. 248 NCPC, instanța avea obligația de a se pronunța asupra excepției invocate, iar abia ulterior să analizeze pretențiile, respectiv apărările legate fondul cauzei.

Chiar în situația în care prima instanță ar fi unit excepția invocată cu administrarea probelor, respectiv fondul cauzei, aceasta avea obligația din punct de vedere procedural de a se pronunța cu prioritate pe excepție.

Apreciază că nepronunțarea și neanalizarea primei instanțe a tuturor apărărilor invocate de subscrisul, inclusiv a excepției invocate, se încadrează în ipoteza prevăzută de art. 498 alin.(2) NCPC, motiv pentru care solicităm casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare către instanța de fond.

2. Referitor la inadmisibilitatea petitelor 2 teza I și respectiv 6 ale acțiunii reclamantului, arată că prin petitul 2 teza I reclamantul solicită obligarea pârâtului la a-i comunica articolul de lege în temeiul căruia s-a înființat.

Prin petitul 6 reclamantul solicită obligarea pârâtului la a-i comunica actele care reprezintă baza legală în virtutea căruia am obliga avocații la plata de contribuții profesionale.

Apreciază că acțiunea reclamantului, sub aspectele de mai sus, nu este admisibilă, întrucât legea, în orice formă a acesteia (articole de lege sau baza legală) nu poate face obiectul obligării unei persoane sau instituții să le comunice, în procedura reglementată de Legea nr. 544/2001.

Pentru acest motiv solicită respingerea acțiunii reclamantului ca fiind inadmisibilă în parte.

3. Referitor la fondul cauzei, arată că prima instanță a admis acțiunea reclamantului, considerând că informațiile solicitate de acesta sunt informații de interes public, iar subscrisul am avea obligația de a-i comunica aceste informații reclamantului, cu motivarea că subscrisul avem calitatea de persoană juridică de interes public, iar în opinia primei instanțe ne-ar fi aplicabile dispozițiile Legii nr. 554/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Apreciază că hotărârea primei instanțe este nelegală, fiind dată cu aplicarea greșită a legii.

a. Potrivit art. 2 din Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public: "prin autoritate sau instituție publică \$e înțelege orice autoritate ori instituție publică ce utilizează sau administrează resurse financiare publice, orice regie autonomă, companie națională, precum și orice societate comercială aflată sub autoritatea unei autorități publice centrale ori locale și la care statul român sau, după caz, o unitate administrativ-teritorială este acționar unic ori majoritar."

Conform art. 2 lit. b din Lege "orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru

satisfacerea unui interes public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public."

Recurentul apreciază că instanța de fond în mod greșit a considerat că i-ar fi aplicabile dispozițiile Legii 554 / 2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Apreciază că nu are calitatea de autoritate sau instituție publică în sensul acestui act normativ.

Chiar în situația în care pârâtul ar fi calificat drept o persoană juridică de interes public, această noțiune este asimilată instituțiilor, respectiv autorităților publice doar în sensul Legii contenciosului administrativ 554/2001, după cum este prevăzut expres în cuprinsul acesteia, iar nu în sensul Legii nr. 554/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, în baza căruia instanța de fond a dispus obligarea subscrisului la furnizarea informațiilor.

b. Prima instanță își motivează soluția, considerând că Uniunea Națională a Barourilor din România ar intra sub incidența Legii 544 / 2001, iar subscrisul fiind o entitate regională care compune entitatea națională menționată, ar intra sub incidența acestui act normativ.

Pentru toate aceste considerente apreciază sentința instanței de fond ca fiind nelegală,, motiv pentru care solicită admiterea prezentului recurs astfel cum a fost formulat.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 31 iulie 2015 (f.16-17) intimatul H. M. A., a solicitat respingerea recursului ca fiind una formulată cu rea credință, este nefondată, nefundamentată. Recurs ce încalcă dispozițiile legale și constituționale.

Intimatul invocă Constituția României:

Art. 31 alin. (1) „Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.

Art. 1 alin. (5) „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Totodată mai invocă și Principiile de la Johannesburg privind siguranța națională, libertatea de exprimare și accesul la informație adoptată la 1 octombrie 1995.

Principiul 11: Regula generală a accesului la informație:

Oricine are dreptul să obțină informații de la autoritățile publice, inclusiv informații în legătura cu siguranța națională. Nu pot fi impuse restrângeri ale acestui drept pe motive de siguranța națională decât dacă guvernul poate demonstra că restrângerea a fost prevăzută prin lege și necesară într-o societate democratică pentru apărarea unui interes legitim legat de siguranța națională.

Art. 10 parag. 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale dreptul la libertatea de exprimare a persoanei de informare.

Articol 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului devenit un instrument esențial pentru a stimula și a obliga autoritățile naționale ale celor 47 de state membre nu numai să se abțină de la orice interferențe care limitează libertatea și informarea publicului dar și o avertizare în caz de nerespectare a accesului la informație. Prin acest articol se garantează în mod eficient dreptul la libertatea de exprimare și de informare care ajută la dezvoltarea unei democrații de calitate, protecția altor drepturi ale omului.

Admiterea acțiunii de recurs ai Baroului Cluj ar duce la încălcarea drepturilor fundamentale: dreptul de a fi informat, cât și a dispozițiilor mai sus invocate, și o posibilă sancțiune a României din partea CEDO, drept pentru care solicit respingerea acestui recurs.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

1. Conform art. 20 alin. 3 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, aplicabil cu prioritate în faza de recurs în litigiile de contencios administrativ, se poate casa o singură dată cu trimitere spre rejudecare când hotărârea primei instanțe a fost pronunțată fără a se judeca fondul ori dacă judecata s-a făcut în lipsa părții care a fost nelegal citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului.

Pentru a opera casarea cu trimitere trebuie deci ca instanța de fond, în ipoteza analizată să nu fi analizat fondul cauzei sau măcar elementele de fond decisive ale acesteia.

Or, din economia sentinței atacate rezultă că aceasta a rezolvat fondul cauzei astfel că motivul de casare cu trimitere oricât ar părea de întemeiat sub aspectul nelegalității nu impune casarea cu trimitere.

De aceea, cererea urmează a fi respinsă.

2. Sub aspectul excepției inadmisibilității pe care instanța de fond nu a tratat-o trebuie menționate concluziile reprezentantului pârâtului recurent în încheierea de amânare a pronunțării din 12 martie 2015 (f. 23 dos. fond). În cuprinsul acestui act de procedură, s-a reținut că în concluziile orale nu s-a mai invocat explicit excepția de inadmisibilitate a cererii de chemare în judecată, acesta mărginindu-se să solicite instanței respingerea cererii reclamantului ca *nefondată*, pe considerentul că Baroul nu este o autoritate sau instituție publică, ceea ce înseamnă că nu poate face obiectul Legii accesului la informațiile publice. S-a mai consemnat faptul observația reprezentantului pârâtului că reclamantul nu indică textul de lege pentru a demonstra că pârâtul are calitate procesuală.

Or, având în vedere principiul disponibilității și împrejurarea că instanța de fond a socotit implicit că excepția de inadmisibilitate nu poartă asupra unor chestiuni de ordine publică necesar a fi puse în discuție din oficiu din perspectiva art. 22 C.pr.civ., aceasta a fost dispensată să mai analizeze excepția de inadmisibilitate.

Față de cele ce precedă, motivul de recurs circumscris criticii privind omisiunea instanței de fond de a rezolva prioritar excepția de inadmisibilitate invocată de pârât prin întâmpinare apare nefundat.

3. Cu privire la fondul cauzei, Curtea reține că recurentul invocă și critică sentința primei instanțe pe considerentul că aceasta ar fi interpretat și aplicat greșit dispozițiile art. 2 lit. b) din legea nr. 544/2001, dând eronat caracter prioritar prevederilor art. 2 lit. b) din Legea nr. 554/2004.

Curtea reține că acest motiv de recurs, privit sub umbrela art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ. este fondat pentru următoarele considerente:

Raportul juridic de drept material generat de efectele produse de Legea nr. 544/2001 are ca subiecte de drept, pe de o parte *persoana*, căreia i se recunoaște accesul liber și neîngrădit la informațiile de interes public așa cum sunt definite de această lege iar, pe de altă parte, *autoritatea sau instituția publică* în sensul acestei legi, căreia i se recunoaște obligația pozitivă de a furniza informația de interes public la cerere sau din oficiu, în condițiile legii.

Astfel fiind, subiectul pasiv al acestui raport este autoritatea sau instituția publică așa cum este configurată de prevederile art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001. Așadar, conform acestei norme legale și în aplicarea Legii nr. 544/2001, *prin autoritate sau instituție publică se înțelege orice autoritate ori instituție publică ce utilizează sau administrează resurse financiare publice, orice regie autonomă, companie națională, precum și orice societate comercială aflată sub autoritatea unei autorități publice centrale ori locale și la care statul român sau, după caz, o unitate administrativ-teritorială este acționar unic ori majoritar.*

Din analiza statutului legal al pârâtului rezultă că baroul de avocați ca structură județeană a Uniunii Naționale a Barourilor din România (UNBR) nu are conform Legii nr. 51/1995 statut de autoritate sau instituție publică în sensul textului legal precitat.

Și este așa, deoarece una din condițiile impuse de lege pentru a dobândi calitatea de autoritate ori instituție publică în sensul Legii nr. 544/2001 este ca entitatea respectivă să utilizeze sau să administreze resurse financiare publice.

Or, atât recurentul cât și UNBR, aceasta din urmă chiar dacă are calitatea de persoană juridică de interes public, nu utilizează ori administrează resurse financiare publice, bugetul acestora fiind constituit din resurse de altă natură.

Astfel, conform art. 60 alin. 1-3 din Legea nr. 51/1995, UNBR este formată din toate barourile din România, este o persoană juridică de drept public, are patrimoniu și buget propriu format din contribuția barourilor în cote stabilite de Congresul avocaților.

Față de cele ce precedă, neputând fi parte în raportul de drept material administrativ grefat pe exercitarea dreptului recunoscut de Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public nu poate avea nici calitate procesuală pasivă în raportul juridic de drept conflictual/procesual dedus judecării.

Așa fiind, instanța de fond a nesocotit, aplicat și interpretat greșit dispozițiile art. 2 lit. b) din legea nr. 544/2001.

Și este așa, deoarece această normă legală deși conține o definiție a noțiunii de *autoritate publică* are natura juridică a unei dispoziții speciale în raport de norma de la art. 2 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 544/2004 care deși conține o definiție a aceleiași noțiuni de *autoritate publică* este reliefată într-o dispoziție generală de drept comun.

Or, în raport de cele două noțiuni se aplică principiul de drept consacrat de adagiul roman *lex specialia generalibus derogant*, care implică

faptul că norma specială este cea care derogă de la norma generală precum și că norma specială este de strictă interpretare la cazul respectiv.

În această situație, norma generală nu poate fi aplicată și extinsă atunci când raportul de drept este guvernat de o normă specială. Norma generală poate fi aplicată doar în completarea normei speciale atunci când pentru conturarea raportului de drept aceasta din urmă este insuficientă dar norma specială nu poate fi înlocuită cu norma generală.

Pe cale de consecință, aplicarea, reținerea și interpretarea de către instanța de fond a normei consacrate de art. 2 lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 în speța de față este greșită.

A admite în sens contrar, ar însemna ca, pentru conturarea și calificarea subiectului pasiv de drept în raportul de drept administrativ grefat pe Legea nr. 544/2001, să dăm prioritatea normei generale consacrate de legea de drept comun ignorând faptul că pentru calificarea subiectului pasiv există o normă specială strict aplicabilă la cazul dat, ceea ce este evident inadmisibil față de principiul de drept enunțat mai sus.

Față de toate argumentele de fapt și de drept ce precedă, în temeiul art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ. rap. la art. 22 din Legea nr. 544/2001, cu aplic. art. 20 alin. 3, art. 28 alin. 1 și art. 29 din Legea nr. 554/2004 coroborate cu art. 496 și art. 498 C.pr.civ. se va admite recursul declarat de recurentul BAROUL CLUJ împotriva sentinței atacate pe care o va casa în întregime și în rejudecarea cauzei se va respinge cererea de chemare în judecată formulată de reclamant.

În temeiul art. 453 C.pr.civ. reclamantul intimat va fi obligat să plătească pârâtului recurent suma de 25 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată în recurs reprezentând taxă judiciară de timbru (f. 7).

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E:

Admite recursul declarat de recurentul BAROUL CLUJ, sediul în Cluj-Napoca, str. Pavel Roșca, nr. 4 ap. 15, jud. Cluj, având cod fiscal, 4288020 împotriva sentinței civile nr. 927 din 17.03.2015 în dosarul nr. 5685/117/2014 al Tribunalului Cluj pe care o casează în tot și rejudecând cauza respinge acțiunea formulată de reclamantul H. M. A., CNP 1430930080018, cu domiciliul procesual ales în mun. Cluj-Napoca str. Siretului nr. 45, ap. 8, jud. Cluj și îl obligă la plata a 25 lei cheltuieli de judecată față de recurent.

Decizia este definitivă și executorie.

Pronunțată în ședință publică din 01 octombrie 2015.

PREȘEDINTE,
MONICA DIACONESCU

JUDECĂTORI,
RADU-RAREȘ DUȘA LIVIU UNGUR

GREFIER,
IULIU TRAIAN CRIȘAN

Anonimizat, conform ECRIS
Expert Adrian Dănilă